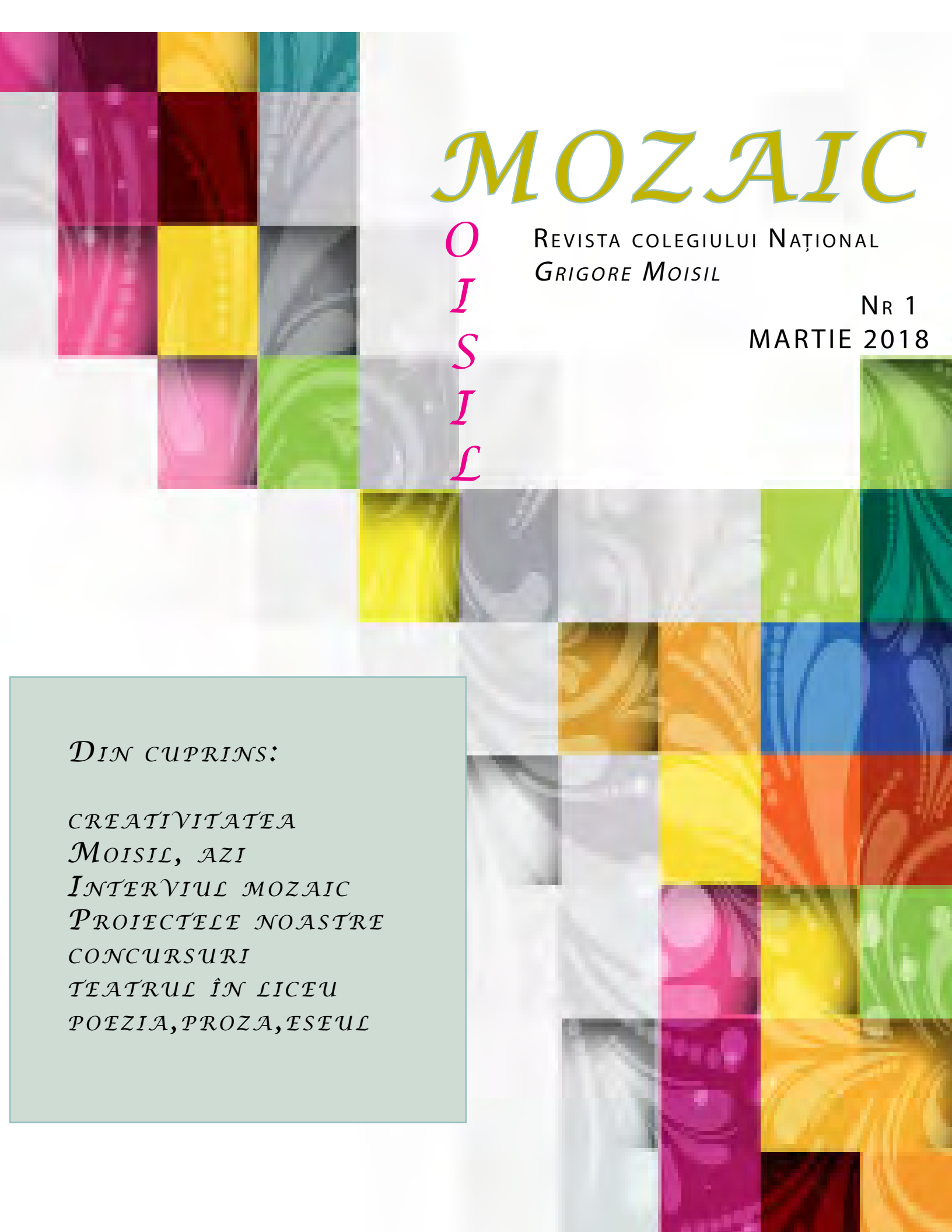

MOZAIC

O
I
S
I
L

REVISTA COLEGIULUI NAȚIONAL
GRIGORE MOISIL

Nr 1
MARTIE 2018

DIN CUPRINS:

*CREATIVITATEA
MOISIL, AZI
INTERVIUL MOZAIC
PROIECTELE NOASTRE
CONCURSURI
TEATRUL ÎN LICEU
POEZIA, PROZA, ESEUL*

CUPRINS

Creativitate	1
Moisil, azi	2
Interviuri	5
Realitate și ficțiune	6
Cine a fost Grigore Moisil?	10
Lumea prin ochii copiilor	14
Proiectele noastre	16
Concursuri	17
Teatrul	19
Proza	20
Poezia	22
Eseul	24

CREATIVITATEA

Cea mai bună prietenă a creativității, poate chiar o soră geamănă este Imaginația. Spre deosebire de creativitate, ea nu are nevoie de un factor extern pentru a se desfășura, ci după cum se spune, de prezența acelei scânteii care te sâcăie să crezi și nu îți dă pace până nu îi răspunzi la chemare. Lucrurile din jur capătă noi forme în mintea curiosului, a observatorului, a viitorului creator...

Ioana Chirilă

Isabel Trică

Pentru a înțelege cât de importantă este CREATIVITATEA pentru om, ar trebui să ne imaginăm cum ar fi viața fără ea.

În lipsa reprezentării artistice, omul ar fi sclavul propriilor senzații și percepții, ar fi o ființă cu imagini în minte, dar nu ar ști ce să facă cu ele. Nu și-ar proune idealuri și nu are avea vise. Ar fi influențat de șabloanele văzute în jur și nu ar putea evada din acestea.

Eric Usein

Isabel Trică

MOISIL, AZI

Cu toții știm că uneori este greu să te implici în anumite activități extrașcolare, olimpiade sau concursuri din cauza lipsei de timp sau a lipsei de încredere. Elevii Colegiului Național „Grigore Moisil” dovedesc însă că nimic nu este imposibil dacă îți dorești cu adevărat să obții performanță într-un anumit domeniu.

Un exemplu bun este Ilinca Gheorghiu (clasa a IX-a F). Ea a fost olimpică la limba germană în școala generală. În liceu, cu toate că nu a mai avut posibilitatea de a mai studia această limbă la clasă, nu a renunțat la pasiunea sa și a dovedit că dacă îți dorești ceva cu adevărat se poate (a fost foarte aproape de a se califica la faza națională a olimpiadei). În plus, desenele sale ne încântă, de fiecare dată, prin frumusețea lor, pentru că Ilinca este și o artistă talentată!

Un alt exemplu de încredere în sine este Corina Păsărar (clasa a X-a F). Cu toate că ea nu mai are oportunitatea de a studia logica și argumentarea, a participat și anul acesta la Olimpiada de Logică.

Cosmina Mitru (clasa a X-a F) este un model de ambiție. Ea este pasionată de religie și de desen, iar anul trecut a participat la concursul „Sfinții închisorilor comuniste”, reușind să ia premiul al III-lea la etapa națională.

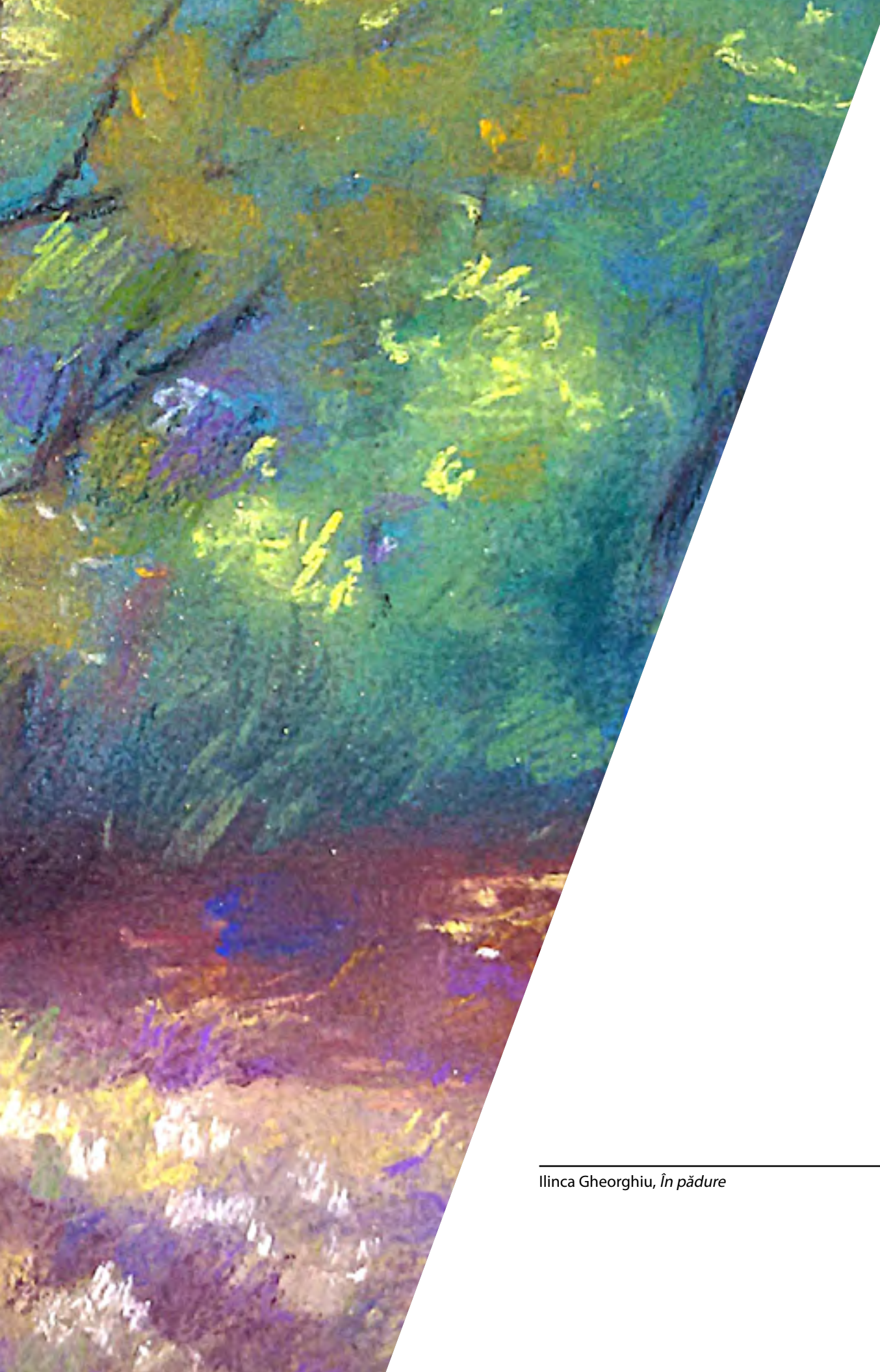
Radu Mocanu (clasa a IX-a F) ne-a dovedit că visul se împlinește numai dacă muncești mult. El este medaliat la campionatele naționale la scrimă, dar a ales să fie elevul unui liceu teoretic. Deci se poate!

Elevii Colegiului Național „Grigore Moisil” știu că pentru îndeplinirea unor obiective importante sunt necesare mai multe valori: încrederea în sine, perseverența și munca.

Le urăm tuturor elevilor care au un ideal multă baftă în realizarea lui!

Anca Popa

Editor

Ilinca Gheorghiu, *În pădure*

Ilina Gheorghiu, *Trandafiri*

INTERVIUL MOZAIC

Interviurile au fost obținute cu ocazia evenimentelor organizate de 1 Decembrie

Reporter: *Ce părere aveți despre elevii care s-au implicat pentru a sărbători Ziua Națională?*

Dna prof. Iulia Perju: Pot să spun că sunt printre cei mai buni ai acestei școli, pentru că nu dau dovadă numai de putere de învățătură, de rezultate bune, ci sunt români, au o inimă foarte mare, sunt plini de energie, și mai ales sunt foarte aproape de colegii lor.

R.: *Credeți că evenimentele petrecute pe 1 Decembrie 1918 scot în evidență o trăsătură morală a românilor?*

I. P.: Scot în evidență mai multe... Dar, într-adevăr, una din ele este nevoia de a fi împreună, faptul că se iubesc, indiferent ce zic unii și alții... Românii, atunci când se întâlnesc, pe teritoriul lor, se iubesc și se ajută, și-și doresc să fie împreună.

R.: *Dacă n-ar fi fost unirea cu Transilvania, credeți că am fi fost o țară, în adevăratul sens al cuvântului?*

I. P.: Da. Acolo unde sunt trei români adunați, acolo este și țara lor. Dar, avem nevoie de tot teritoriul. Avem nevoie să nu rămână niciun român singur și pierdut, să se afle sub jugul altei țări, pentru că în adevăratul sens al cuvântului suntem o țară, dar suntem mai ales când suntem împreună, când ne ajutam, și când găsim pace și între noi și cu toți ceilalți.

R: *Ce părere aveți despre evenimentul organizat de 1 Decembrie?*

Dna prof. Irina Nica: Am o părere foarte bună, a fost un eveniment foarte plăcut pentru toată lumea, atât pentru profesori, cât și pentru elevi. Mi-a făcut mare plăcere să fiu alături de ei în cadrul acestui eveniment și cred că ne-a făcut pe toți să ne simțim români.

R: *Ce credeți despre cei care s-au implicat în organizare?*

I. N.: Păi, ce să cred? Pot eu să cred altceva, decât că au făcut foarte bine? Având în vedere câți copii sunt de la mine din clasă (XI F) și de la alte clase care îmi sunt dragi, de fapt toate clasele din liceul acesta îmi sunt dragi... Cred că e important că s-au implicat într-un asemenea eveniment, pentru că, până la urmă, este un eveniment despre noi toți, și despre ei și despre noi, și atunci au făcut ceva care îi privește și ne privește direct.

R: *Dacă n-ar fi fost unirea cu Transilvania, credeți că am fi fost o țară, în adevăratul sens al cuvântului?*

I. N. Cred că important este să ne bucurăm de ce am obținut, și de ce avem în general, și să reușim să ne simțim un popor întreg, așa cum suntem și întotdeauna, și să facem ceea ce trebuie pentru a ne păstra identitatea națională.

Anca Popa

REALITATE ȘI FICȚIUNE

Nu există rețete literare. Există numai creație de artă ca formă de viață.

(Tudor Vianu)

CĂLĂTORIE ÎN LUMEA CUVINTELOR

Eo după-amiază frumoasă de toamnă. Pur și simplu, simt nevoia să plec undeva, departe, cu gândul. Undeva, pe un tărâm al cuvintelor ascunse în sufletul meu. Am atâtea de spus... și, totuși, realizez că gândurile mele nu vor să se materializeze în cuvinte. Cuvintele nu rămân mereu în aceeași stare. Ele evoluează, iar din evoluția lor iau naștere adevărații înțelepți: propozițiile.

Cuprinse de dorința de a fi expresive și de a descrie realități exacte sau visuri metaforice, cuvintele se joacă după reguli foarte stricte...

Știu că mă așteaptă un drum anevoios înspre tărâmul cuvintelor. Înainte să plec închid ochii, însă îmi deschid inima, pentru a vedea mai clar și mai corect...

Zâmbesc și îmi croiesc propriul drum înspre sufletul meu. Cu fiecare pas pe care îl fac, îmi este tot mai greu să trec printre gânduri. Unele cuvinte sunt ca niște săgeți care îmi străpung sufletul și, cu grijă, încerc să le desprind. Ele sunt dureroase și mi-e atât de greu să scap de ele. Odată ce mi-au străpuns sufletul cu veninul lor, îmi dau seama că nu mai pot continua decât dacă mă debarasez de cuvintele grele. Cu ultimele puteri, îmi găsesc curajul de a le privi în față, de a le ignora răutatea cu care m-au străpuns și de a

le desprinde din suflet.

Abia acum pot merge mai departe. Rănile se vor cicatriza în timp... Timpul îmi va alina orice durere.

Înaintez pe drumul ce duce spre sufletul meu. Dintr-o dată, observ câteva gânduri contradictorii care se luptă, fiecare dintre ele încercând să câștige bătălia... Vorbesc cu ele...

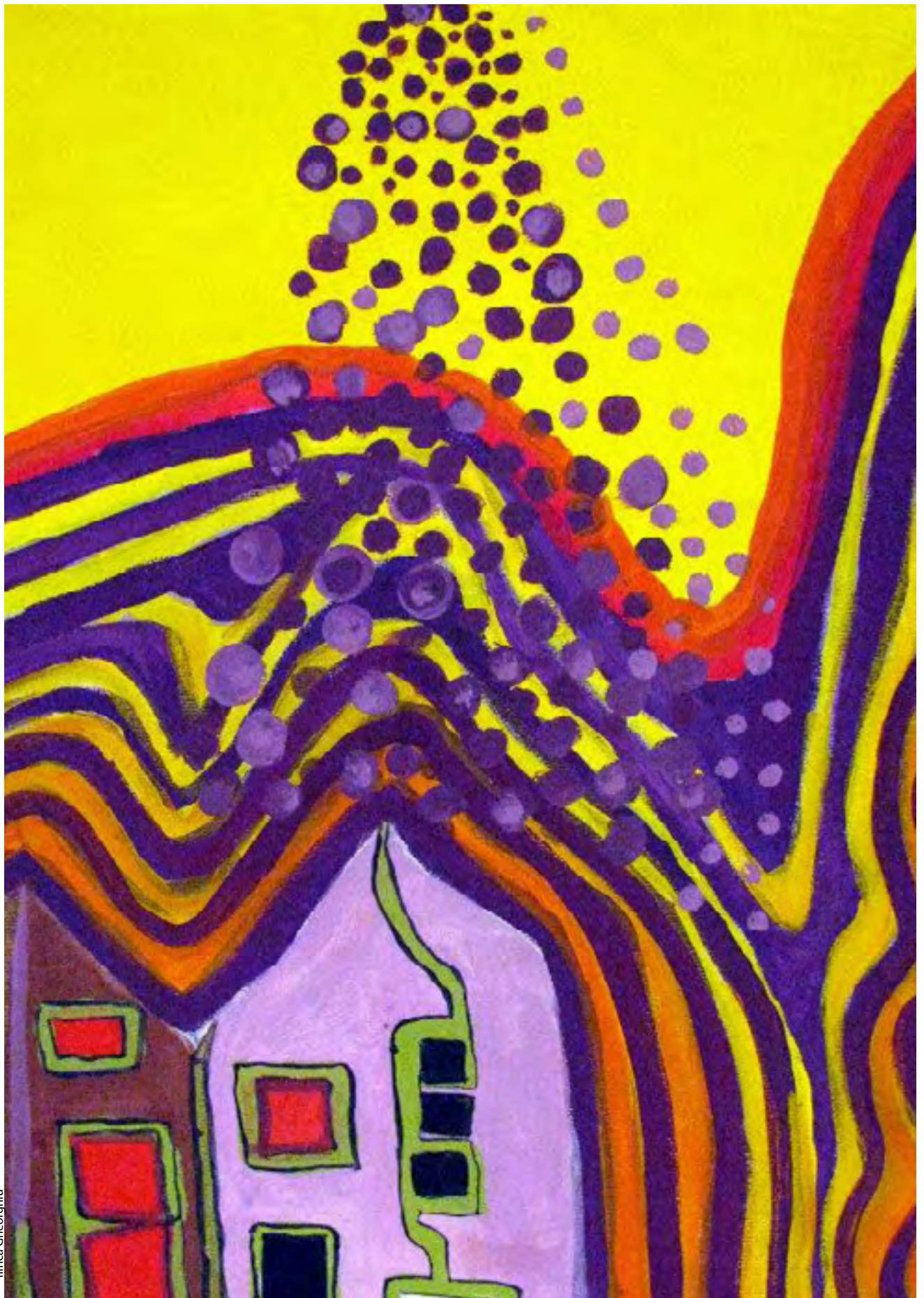
Călătoria continuă, însă drumul pare a fi mai ușor acum. Ajung în fața unei uși. O ușa încuiată. Mă așez într-un loc și meditez, încercând să găsesc cuvântul-cheie ce-mi va deschide ușa. Închid ochii și revăd amintirile frumoase. Se derulează în fața mea, mă relaxează și îmi aduc o stare de bine, de liniște și de fericire.

Atunci ușa se deschide singură.

Intru în misterioasa încăpere, cu grijă. Observ cum în jur cuvintele zboară peste tot. Însă nu se certau, ci își zâmbeau, se înțelegeau și se completau. Mi-au arătat lumea lor... de fapt, lumea mea!

Am înțeles, acum, că, pentru a avea o viață armonioasă trebuie să mă debarasez de tot ceea ce îmi face rău. Aceasta este cheia către tărâmul cuvintelor din sufletul meu... Tărâm pe care, azi, am reușit să îl explorez...

Bianca Berculescu

Ilinca Gheorghiu

Ilinca Gheorghiu

BASM MODERN

Într-o seară (frumoasă de primăvară... flori... fluturi... să lăsăm cititorul să-și imagineze privind desenele de mai sus...) un tânăr erou se plimba printr-o pădure în care se afla un castel care aparținea unei prințese pe care o chema Luiza. Cosmin, eroul, voia să o invite la un film la cinematograful din apropierea castelului.

Tânărul, ajuns în fața porților castelului, și-a scos mobilul ca să o sune pe Luiza, dar, înainte să-i răspundă prințesa, a fost luat pe sus de un zmeu. Luiza îl vede și îi strigă:

- Hei! Parcă trebuia să mergem la film!
- Vinoooo repede și ajută-mă! zice de departe Cosmin.

Prințesa și-a luat inima-n dinți și a plecat după tânăr. A încercat imediat să se țină după zmei, dar degeaba. Îi trebuia un mijloc de transport rapid.... ea îl avea pe cel potrivit. Imediat și-a luat cheile de la Ferrari. A călătorit ca vântul și ca gândul până la apartamentul zmeilor (Ultracentral, Nr. 51).

- De ce l-ați luat pe Cosmin?
- Pentru ca eram supărați că nu ne-ați invitat și pe noi la film.
- Asta nu este o problemă, zice eroul, fac eu cinste!

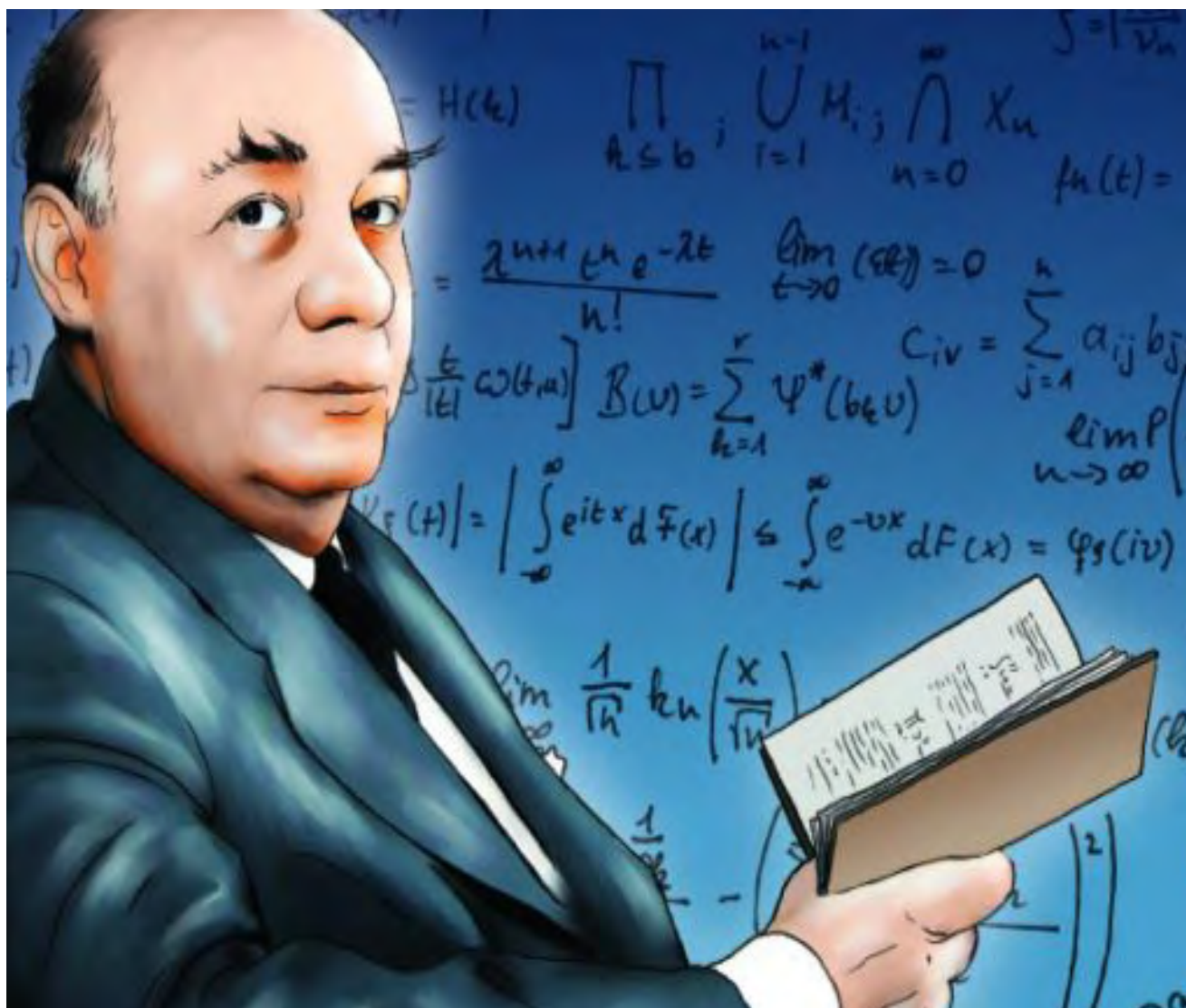
Și uite așa, o ieșire în doi, s-a transformat într-o ieșire cu prietenii...

Teodor Manolescu

Ce ar putea fi în spatele acestei porți roz? Tabloul nu are titlul, dar nu aş vrea să îl ştiu pentru că s-ar strica vraja.

Povestea spune că la Nr. 51 locuiesc zmeii. Nu putem contrazice povestea....

CINE A FOST GRIGORE MOISIL?

În momentul în care am devenit profesor de matematică al Colegiului Național *Grigore Moisil* din București, recunosc că nu cunoșteam mai nimic despre viața și realizările marelui matematician și informatician român.

Celebrul profesor, pe lângă realizările avute în domeniul matematicii și informaticii, a lăsat în urma sa o serie de vorbe de duh, numite „moisilisme” de elevii și colegii săi. Aceștia l-au apreciat în mod special pentru felul în care știa să le atragă atenția și să le explice pe înțelesul lor chiar și cele mai complexe exerciții sau probleme.

Începând cu anul 1990, Colegiului Național *Grigore Moisil* din București poartă numele ilustrului profesor. Din momentul în care a primit numele marelui savant, instituția școlară a devenit un liceu cu profil teoretic și au fost înființate primele clase de matematică-informatică.

Atras de personalitatea lui Grigore Moisil și de spiritul ludic al acestuia am început să mă documentez, pentru a afla cât mai multe informații despre cel care a pus bazele informaticii în România.

Sunt sigur că acest articol îi va ajuta pe toți elevii nou veniți în liceu care vor să afle mai multe detalii despre viața și opera spumosului profesor Moisil.

Marele matematician s-a născut la Tulcea în data de 10 ianuarie 1906.

Tatăl său, Constantin Moisil (1867-1958), a fost profesor de istorie, arheolog, numismat, directorul Cabinetului Numismatic al Academiei și membru al acestei Academii. Mama sa, Elena (1863-1949) a fost institutoare la Tulcea, apoi directoarea școlii „Maidanul Dulapului”, azi „Enăchiță Văcărescu” din București. Sora sa, Florica Moisil, a fost mama profesoarei Zoe Petre, decan al Facultății de Istorie a Universității din București și fratele său George C. Moisil (1917-1989) a fost profesor la Catedra de Fizică a Institutului/Universității Politehnice din București. Străbunicul său, Grigore Moisil (1814-1891), a fost paroh la Năsăud și vicar episcopal greco-catolic pentru ținutul Rodnei, unul din întemeietorii primului liceu românesc din Năsăud.

Grigore Moisil urmează școala primară la București, studii liceale la Vaslui și București (la liceul Spiru Haret) între anii 1916-1922). În anul 1924 intră ca student la Politehnică, secția Construcții, dar o chemare mai puternică îl îndreaptă spre Facultatea de

Matematică, unde îi are ca profesori pe Dimitrie Pompeiu, mentorul său, Gheorghe Țițeica, Traian Lalescu, Anton Davidoglu.

Așa se face că a fost în același timp student al Politehnicii și al Universității din București. Interesul pentru matematică devine prioritar astfel că în anul 1929, el părăsește Politehnica, deși trecuse deja toate examenele din primii trei ani și se afla student în anul IV.

În același an își susține teza de doctorat *Mecanica analitică a sistemelor continue*, în fața unei comisii conduse de Gheorghe Țițeica și având ca membri pe Dimitrie Pompeiu și pe Anton Davidoglu. Această teză este publicată, tot în 1929, la Paris, fiind apreciată de savanții Vito Volterra, Tullio Levi-Civita, Paul Lévy.

În 1930, Grigore Moisil pleacă la Paris, unde studiază la Sorbona cu mari matematicieni și participă intens la viața științifică de acolo fiind remarcat de profesori.

În anul 1931, el susține examenul de docență, cu lucrarea *Sur une classe de systemes d'equations aux derivees partielles de la Physique mathematique* și este numit conferențiar la Facultatea de Matematică din Iași. Pleacă apoi la Roma cu o bursă de studii Rockefeller.

(va continua)

prof. Adrian Manu

UNIVERSUL COPILĂRIEI

BALUL ANOTIMPURILOR

Ilinca Gheorghiu

Peste tot se zvonea de *Balul Anotimpurilor...*

Vara, Primăvara, Iarna și Toamna, anotimp roditor și bogat, își țeseau cele mai frumoase straie din mătase pură și podoabe... Vara avea o rochie roșie ca focul, ruptă din soarele care se prindea de bolta cerească. În păr purta fluturi multicolori.

Primăvara era îmbrăcată într-o fustă plină de flori albe și o bluză largă, împodobită cu muguri de crin, care urmau să prindă viață.

Iarna purta o dantelă migălos lucrată, făcută din neaua albă ca spuma laptelui.

Iar Toamna strălucea într-o rochie ruginie, lungă, purtând la urechi struguri copti...

La bal se afla și Moș Crăciun, un invitat de-al Iernii, care îi aducea mulți copii, dornici să primească cadouri. Acolo, era și tatăl anotimpurilor, Timpul, care stătea cu bătrânii înțelepți la sfat.

Ilinca Gheorghiu

Cele patru surori anotimpuri dansau și cântau, pe podeaua făurită din marmură albă și albastru deschis, ca un cer senin de vară.

Oamenii din toate colțișoarele lumii veniseră doar pentru a vedea frumusețea acestui bal.

Doar că, nu erau cu toții fericiți, erau și ursuzi, răi, zgârciți. Ei veniseră însoțiți de Sărăcie, de Foamete, de Ură și de Tristețe, care se uitau cu invidie și cu dispreț la tot ce era în jur. Au vrut să intre și ele în sala de bal, poleită cu aur, dar nimeni nu le-a primit. Înăuntru era cald și o atmosferă plăcută, afară se făcuse un frig îngrozitor...

După un timp, anotimpurilor li s-a făcut milă de ele și le-au invitat să danseze și să se bucure de petrecere.

Restul balului a fost frumos. Sărăcia nu a mai necăjit oamenii, i-a lăsat să își întemeieze o familie, o casă, Ura nu a mai iscat războaie, Foametea nu a mai distrus recolte întregi de grâu, Tristețea nu a mai supărat pe nimeni, ci a permis ca razele de lumină și de căldură să mângâie sufletele.

În încheierea balului, Timpul le-a dăruit oamenilor uitarea, pentru a-i ajuta să păstreze în suflete doar amintirile frumoase... și viitorul, pentru a visa...

Radu Zorzolui

PROIECTELE NOASTRE

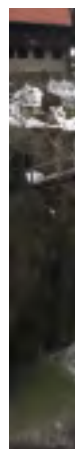
ON THE AIR

Proiectele Erasmus+...ceva la care am visat încă de la începutul gimnaziului! De atunci mi-a plăcut ideea de a pleca într-o altă țară pentru a învăța și a descoperi lucruri noi alături de colegi străini cu care vorbești doar în engleză (sau în oricare altă limbă, dar sigur nu în română). Iar acum, întoarsă dintr-un astfel de proiect, pot spune că totul a depășit așteptările mele.

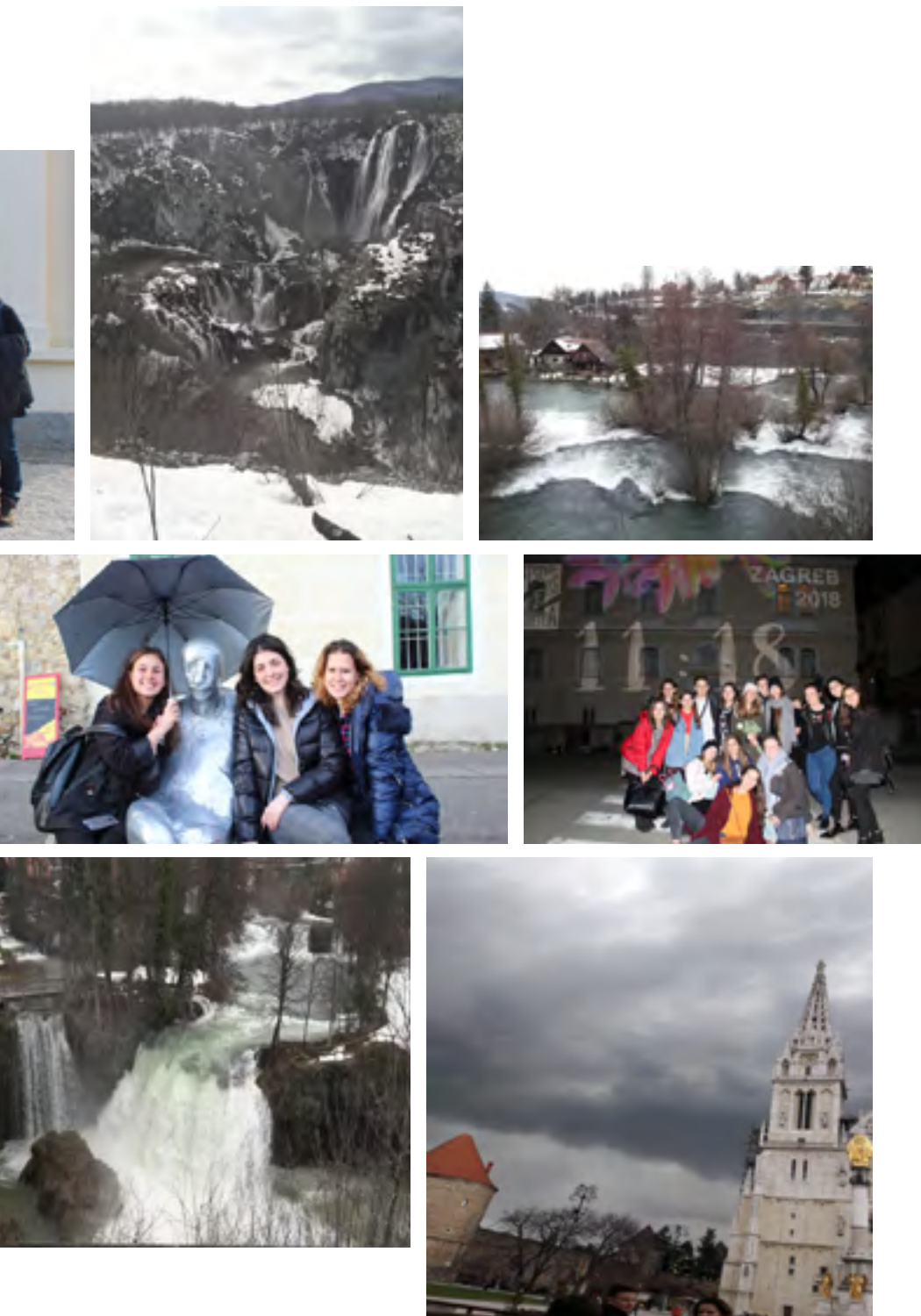
Noi, echipa României, am ajuns în Croația cu o zi în avans. Astfel, în avion am planificat o mică excursie de la Zagreb la Zadar, Marea Adriatică. Pe drum ne-am oprit și la două parcuri naționale și astfel, din prima zi am ajuns la concluzia că ne aflăm într-o țară foarte frumoasă, care este foarte curată, stă mult mai bine la capitolul infrastructură și, mai ales, știe să își pună în valoare monumentele.

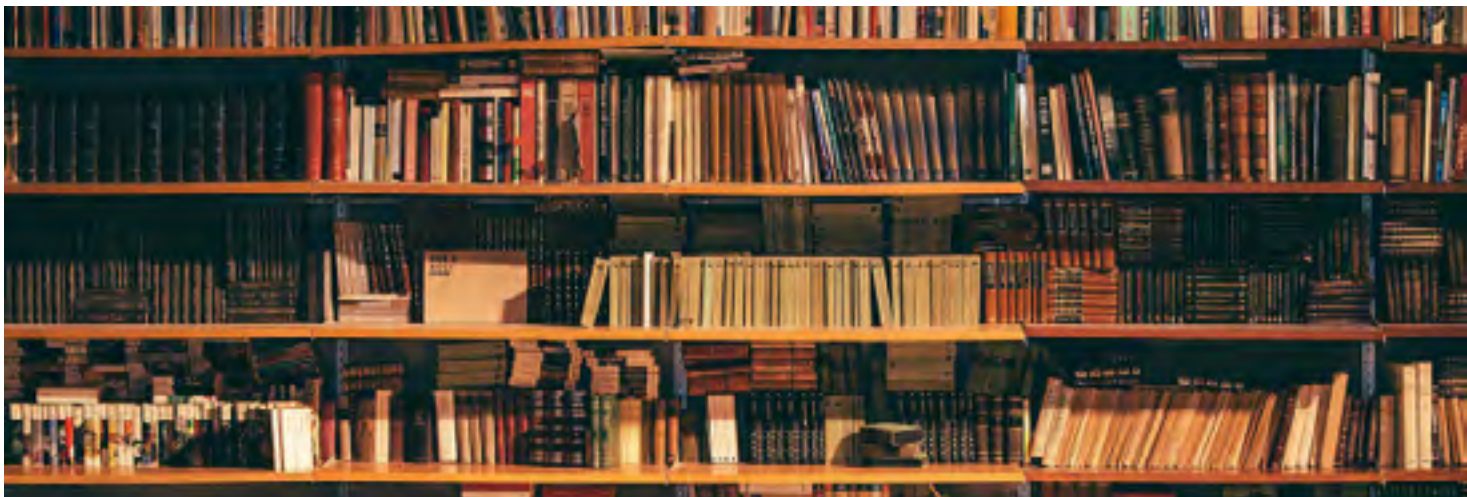
Distrația adevărată a început odată cu sosirea colegilor din celelalte țări... După terminarea programului în care a trebuit să prezentăm toată munca noastră din țară, să învățăm să scriem articole, să luăm interviuri, să ne controlăm vocea astfel încât să transmitem anumite emoții și să vizităm un radio local pentru a înțelege ce va trebui să facem noi pe viitor... am petrecut mult timp plimbându-ne toți prin orașul vechi. Am admirat arhitectura orașului și am discutat pe teme diverse pentru a ne cunoaște mai bine și a vedea totuși care sunt diferențele dintre culturile noastre.

Andreea Gheorghiță

Proiectul *On the Air* are ca obiect principal înființarea unui post de radio online. Activitățile proiectului urmăresc pregătirea elevilor care se vor ocupa de activitatea radioului.

CONCURSURI

Dans

Suntem tânăra generație - Best Flashmob 2018, București
Echipa liceului a obținut Premiul al II-lea

Film

Concurs internațional *Lecții cu Nichita Stănescu*, Ploiești
Trupa Faust a obținut Mențiune

Muzică

Festivalul – Concurs Folk-Rock *Adrian Păunescu*
Ediția a V-a, București
Secțiunea Interpretare
Florin Manea (IX F) a obținut Premiul al III-lea

Comunicare, Literatură

Târgul librărilor, Colegiul Economic Costin C. Kirițescu, București
Echipa clasei a IX-a B a obținut: Premiul I la secțiunile Prezentare Power Point și Afîș și Premiul al III-lea la secțiunea Prezentare.
Echipa clasei a IX-a F a obținut: Premiul I la Prezentare, Premiul al II-lea la secțiunea Prezentare Power-Point, Premiul al III-lea la secțiunea Afîș.

Proza scurtă merită mai mult, București fm, Editura Eikon și ISMB
Alexandra Ștefan (XI C) și Ovidiu Arvat (XI C) au fost selectați pentru a fi publicați de Editura Eikon.

Ilina Gheorghiu

TEATRUL

ARTA ACTORULUI

Încrederea în sine și în ceilalți

Nu se poate porni în studierea profesiei de actor fără a avea o încredere majoră în propria persoană și în colectivul din care facem parte.

De câte ori nu ne-am temut de realitate, de expunere, de eșec, de necunoscut și am preferat să nu încercăm din teama de a nu greși!

Încrederea în sine sau mai bine spus câștigarea încrederii până la nivelul la care suntem convinși că putem realiza orice reprezintă un obiectiv ce trebuie îndeplinit obligatoriu. Lipsa încrederii în sine duce întotdeauna la eșec. Întrebarea care se pune este dacă încrederea poate fi antrenată. Evident că da. Practica este cheia tuturor succeselor. Cu cât practici mai mult, cu atât îți iese mai bine, iar competența care vine din rezultate crește încrederea în sine.

Încrederea în ceilalți, pentru un actor, este uneori chiar mai importantă decât încrederea în sine. Teatrul este o profesie colectivă în care sprijinul asigurat de onestitatea, sinceritatea și corectitudinea partenerilor este primordial. Dacă în ceea ce privește încrederea în sine te poți antrena singur, pentru a avea încredere în ceilalți trebuie exercițiu în echipă..

Mircea Gheorghiu, *Actorul și natura umană, curs de arta actorului*

EXERCIȚIUL TEATRAL

Cărămizile poveștii

Descriere: Se lucrează în grupe de două persoane. Toți participanții încep cu formula: *A fost odată ca niciodată...* Primul partener începe povestea, oprindu-se după prima frază. Cel de-al doilea partener continuă, reluând fraza inițială. Jocul continuă până când cei doi parteneri creează împreună o poveste pe care amândoi o țin minte. La finalul jocului, fiecare echipă redă povestea creată vorbind simultan. De exemplu:

Partener 1: *A fost odată ca niciodată un urs singur la părinți.*

Partener 2: *A fost odată ca niciodată un urs, singur la părinți. Pe acesta îl chema Miricel și avea 10 ani.*

Partener 1: *A fost odată ca niciodată un urs singur la părinți. Pe acesta îl chema Miricel și avea 10 ani. Într-o zi, el a plecat la joacă în pădurea mare, întunecoasă și rece etc.*

Bogdana Darie, Romina Sehlanec, Andreea Jicman, *Jocuri teatrale, Manual pentru clasele V-VIII*

PROZA

MASH UP

Traversez rapid holul școlii. Am senzația că toată lumea mă privește...

Chiar mai mult... îi văd pe unii cum se întorc spre prietenii lor și şușotesc... holul nu se mai termină. Merg... merg degeaba! Încerc să alerg, dar picioarele nu mă ajută. Din pereți se aud versuri.

This ain't a song for the broken-hearted.

Văd scăparea mea, ușa... se îndepărtează tot mai mult de mine. Fețele colegilor trec în continuare pe lângă mine, râzând, arătându-mă cu degetul. Fața mea arde..., e deja roșie de rușine... stă în jos, nelăsând oamenii să îmi vadă lacrimile care-mi curg pe obraji.

„Domnișoara din ultima bancă! Domnișoară! Îmi poți răspunde la întrebare?”

Coșmarul meu tocmai s-a transformat în ceva mult mai rău. Profesoara mă ascultă fix în ziua în care nu am tema. Știu să o fac, dar aseară nu am avut timp să mă pregătesc pentru școală... Concursul de sâmbătă îmi face atât de multe griji! Repet non-stop!

No silent prayer for the faith-departed.

„Vă rog să mă scuzați, doamna profesoară. Dar nu am putut să scriu. În weekend am un concurs de muzică foarte important... foarte greu... am stat până târziu să repet.”

„Dacă vrei muzică, de ce nu te

muți la un liceu de muzică? Aici copiii învață!”

Colegii râd... la pauză ies din clasă și încep să alerg spre ieșire... *I ain't gonna be just a face in the crowd.*

Holul școlii... de data aceasta gol și întunecat, îmi apare din nou în față. Acum, pe lângă versurile piesei care nu mă lasă să dorm de câteva luni, aud în continuu glasul profesoarei mele. „Nu ai ce căuta la profilul acesta. Aici se învață!”

You're gonna hear my voice.

„Mai bine te-ai muta la un liceu de muzică!”

When I shout it out LOUDDD...

Încerc să mă concentrez numai pe melodie, însă vocea profesoarei este atât de puternică încât îmi este imposibil să nu o aud. Încep să strig. Nimeni nu mă aude. Încep să strig. Nu mă aud nici eu.

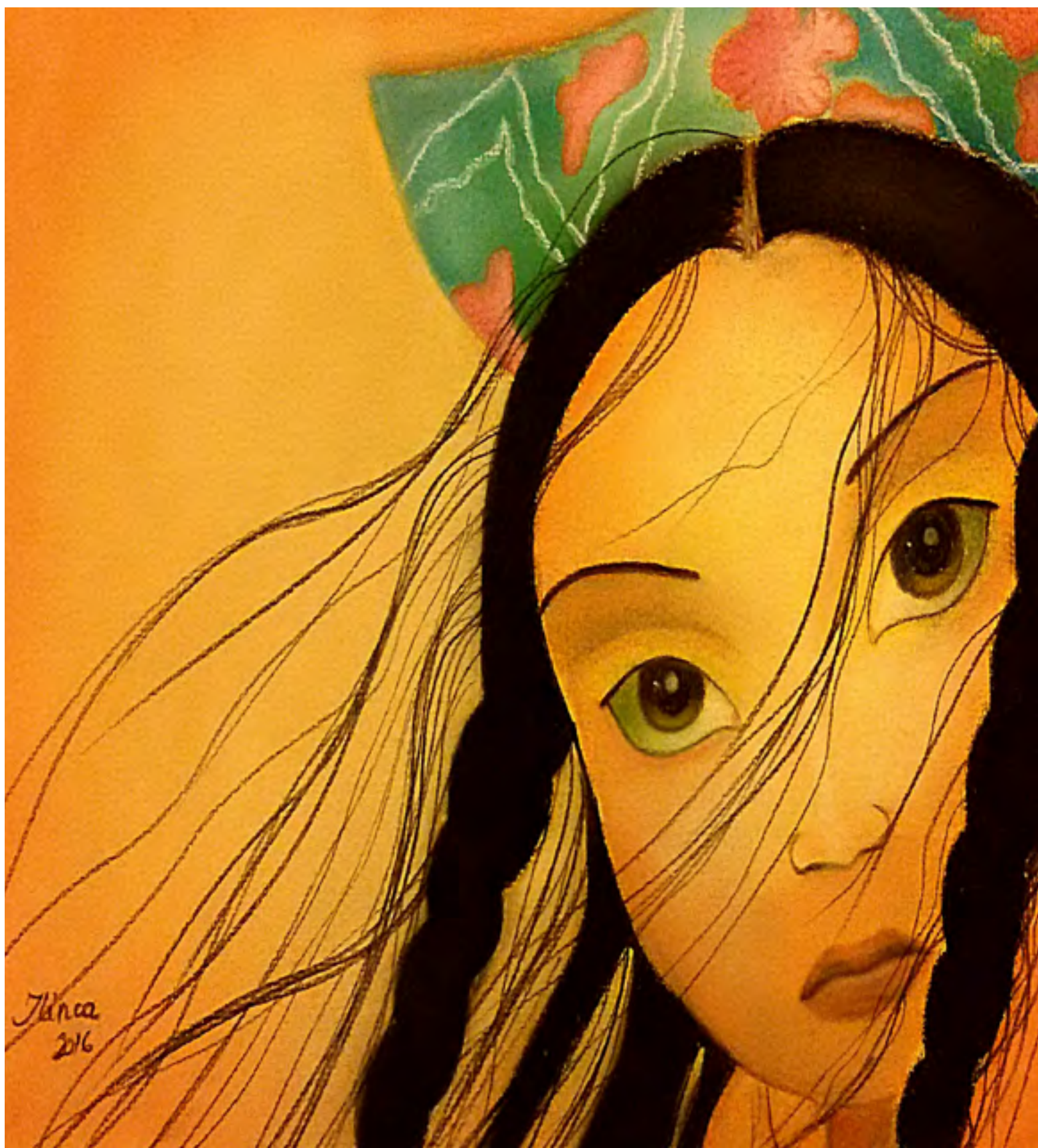
Sunt aici, am ajuns, eu, fata cu idealuri, de la mate-info, care cântă de plăcere. Pun mâna pe clantă și fac ultimul pas spre visul meu...

Lumina reflectorului mă inundă, simt că publicul este acolo, în întuneric, privindu-mă. Este momentul MEU. Încep să cânt, timpul parcă stă în loc.

„Bună seara! Sunt Alexia... sunt Altfel... Am pregătit pentru voi un mash-up Bon Jovi... pentru cei care nu știu, este o compoziție care îmbină două cântece... *It's my life. And it's now or never. I ain't gonna live forever.*

Alexandra Ștefan

Mash up-ul constă în îmbinarea a două melodii pentru a crea una nouă, cea mai importantă condiție fiind ca cele două melodii să fie în aceeași gamă muzicală, astfel încât să fie posibilă o sincronizare.

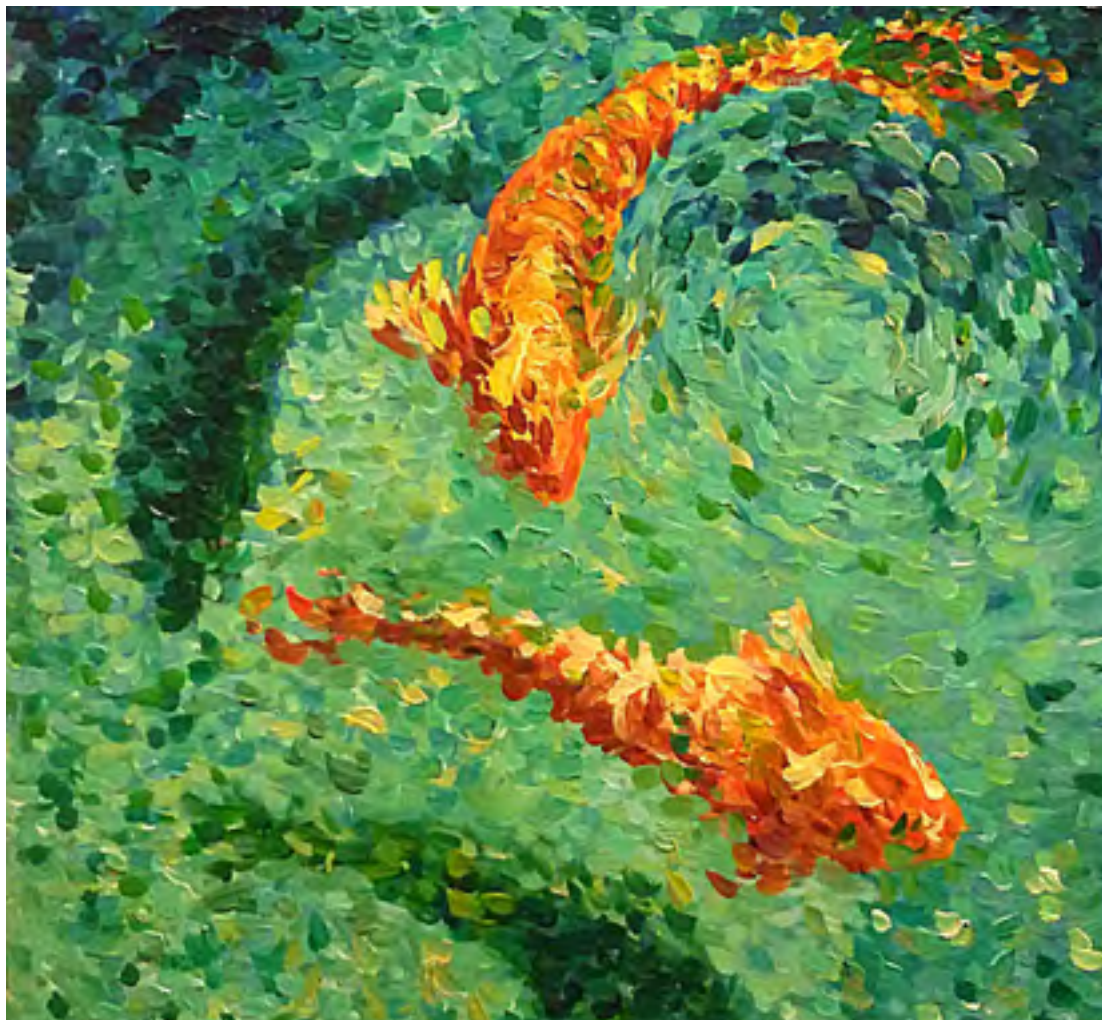

POEZIA

Despre un secret al poeziei.

S-a spus că poezia ar fi o artă a cuvântului. Dar poezia este o artă a cuvântului numai în măsura în care e și o artă a necuvântului. Într-adevăr tăcerea trebuie să fie pretutindeni prezentă, cum moartea e necurmat prezentă în viață.

(Lucian Blaga)

Ilina Gheorghiu

Suntem în postmodernism... nu știm pentru cât timp. Din păcate postmodernismul se studiază abia la sfârșitul liceului și e greu de sintetizat în câteva cuvinte. În esență, el promovează parodia, ironia, plurilingvismul, aluzia, jocurile de cuvinte... Postmodernismul este surprinzător, este dinamic, este viu...

A.D.

Apa de lighean...

Așa cum există râuri, fluvii, lacuri, bălți,
așa ar trebui să existe în concepția geografică
și apa de lighean.
Apa de lighean este barajul închiriat
de rai
pentru ca Noe să coboare din zenit să își caute
un nou animal de companie.

Și m-a găsit pe mine,
punându-mi picioarele la înmuiat în apa de
lighean,
unde pielea moartă se reîncarnează
în celulele creierului,
de-aia se spune că îmbătrânim.
Încerc să le dau afară,
aplec capul spre stânga și ele ies din urechea
dreaptă.
Anapo-da, anapo-nu.
Animalul lui Noe are probleme cu auzul.

Diana Oprea

Pe Strada Toamnei

Pe Strada Toamnei
nu cad niciodată frunze
acolo își duc veacul doi bătrâni uscați
(un tată ce-a uitat să mai fie părinte și-o femeie
ce n-a fost niciodată)
care urlă mereu unul la altul
uneori mă rog să nu își termine veacul
să cadă lin de pe acoperiș
și să se frângă pe trotuar
sub roțile de vreme rea
până-i adună vântul
însă
pe Strada Toamnei
nu cad niciodată frunze

Lucia Pășărar

Poezia *Apa de lichean* a făcut parte din creațiile literare
care i-au adus Diane Oprea mai multe premii importante
la concursurile naționale de poezie în 2016.

ESEUL

DEPENDENȚA DE SUNET

Dacă cineva mi-ar răpi o clipă din timp pentru a mă întreba care sunt lucrurile pentru care sunt recunoscătoare în această viață, nu aș considera actul în sine o „răpire”, ci mai degrabă un ajutor, căci cu siguranță, aș fi cuprinsă de o revelație. Timpul ar îngheța, iar gândurile mele ar fi fascinate de impactul generat de abordarea acestui subiect.

Aș fi recunoscătoare pentru că mi s-a dat ocazia de a medita asupra lucrurilor care mă fac fericită, să îmi reamintesc că deseori în simplitate se regăsește mult râvnita cheie a fericirii.

Aș realiza că nu sunt nevoită să îmi petrec adolescența căutând un fir de trifoi cu patru foi pentru a-mi dobândi speranța și fericirea. M-aș pune serios pe gânduri, iar atunci când aș ajunge la biroul din camera mea, m-aș așeza pe scaun și aș începe să îmșir pe o foaie de hârtie de culoarea afinei necoapte fiecare detaliu care îmi aduce zâmbetul pe buze.

Ar exista probabilitatea ca atunci când vorbesc cu universul prin intermediul stiloului, ipostaza mea contemplativă să fie perturbată de telefonul mobil. Însă nu m-ar deranja, căci s-ar auzi melodia mea favorită aleasă în urmă cu ceva timp pe post de sonerie, „Tous les garçons et les filles”

de Francoise Hardy. În clipa următoare poate aș auzi glasul inconfundabil al amicului meu. Și nici nu ar fi musai să îi văd chipul, căci mi-aș da seama de la primul cuvânt rostit că este pregătit să îmi dea o veste bună, să îmi propună să mutăm munții din loc sau că pur și simplu ar avea nevoie de un sfat sincer.

Fiecare notă gravă, acea prelungire a cuvântului „epic” cu accentul pus pe litera e, oftatul adânc urmat de replica „Cum de vrea să mă asculte fix pe mine?”, toate îi sunt specifice lui. Aș putea să îi disting vocea chiar de aș fi un marinar naufragiat pe o insulă stăpânită de sirene și gorgone.

După încheierea conversației, m-aș reîntoarce la birou constatând triumfătoare că există, într-adevăr, un dar extraordinar răspândit în toată lumea, de care majoritatea ființelor de pe planeta noastră se pot bucura, și anume capacitatea de a emite și percepe sunete.

De prea puține ori ne-am întrebat: „Cum s-ar fi derulat viețile noastre în absența sunetelor?” și cu atât mai puțin ne-am încumetat să dăm un răspuns întrebării de plumb.

Daria Dumitru

TEMA NR2: ECHIPA

REDACȚIA

MINA RĂDULESCU
ALEXANDRA STOIAN
ANCA POPA
DIANA DUMITRU
BERCULESCU BIANCA
LUCIA PĂSĂRAR
ILINCA GHEORGHIU
ANDREEA GHEORGHÎĂ
ALEXANDRA ȘTEFAN
(RMOISIL@YAHOO.COM)

COORDONATOR:
ALEXANDRA DRAGOMIRESCU
(ALEXANDRA.DRAGOMIRESCU@GMAIL.COM)